

TAVASZI VERSEK

Juhász Gyula:
48 március 15.

Ó régi szép est... tündöklő siker,
Mikor jön egyszer hozzád fogható,
Dicsőséged az egekig ível,
A deszkáidon tetté vált a szó.
Igen, az Ige testté lett, derék
És lelkes nézők tapsoltak neked,
Színházi est, melyen - ó büszkeség! -
A gondolatszabadság született.
Aktoraid: Petőfi, Jókai,
Vasvári, Táncsics és a korai
Tavaszi mámor sok nagy ifja még,
Színésznőd Laborfalvy Róza volt,
Ki Jókainak szívére hajolt...
Ó régi szép est: jössz-e vissza még?

(1924)



Tar Károly
Szóltam a nárciszoknak

Magdinak

Szóltam a nárciszoknak sárguljatok
Irigykedtek a füvek és a fák.
Szememmel vertem ibolyákat
és elkergettem a kék egekről
a némán fehérülő juhnyájat.
Tiszta szelekkel, vágó-fuvalatokkal,
zöldellő mezőkkel várok rád.



Mór az alagút végén

Két évtizede negyedévenként két folyóirat számait sorakoztattuk fel a skandináviai magyar családok és a különféle irodalmi és művészeti ágakban alkotó északi magyarok önkéntes szolgálatára. Megbízatusunk legesleg-felülről jött, avagy belső parancsolatból, amelynek felkent és elhivatott munkásai voltunk mind a mai napig. Hasznót pénzben nem mértünk. Minden munkánk, beleértve közel félszáz szerző könyvének szerkesztését és gondozását az Ághegy Könyvek sorozatban, bérmentve végeztük. Azok közé a szíves szolgák közé tartozunk, akiket a pénz nem boldogít, és akkor sem akadályoz a jöttetben, ha éppen a mindennapi ellátásunkra, szórakozásunkra, kedvtelésünkre fordítható svédországi társadalmi segélyünket kellett ezért megkurtítanunk. A világon egyedülállóan két évtizede pénztelenül és rendszeresen megjelenik mindkét lapunk, mert rengeteg barátra találtunk, olyanokra, akiktől tanultuk a pénztelenek szerénységét, akiket követtünk és bátorítottunk az alkotásra, amelyért

Folytatás a 3. oldalon

Nyílt tér

Ezzel a lapszámmal a húsz esztendeje kitaróan, önkéntes szolgálatban szerkesztett Magyar Liget és az Ághegy folyóirat befejezve küldetését — megszűnt.

A támogatására alapított Ághegy-Liget Baráti Társaság működése okafogyottá vált.

Folytatás a 3. oldalról

nem jár anyagi elismerés, de még dicsőségmorzsa sem, pedig Apáczai urunk szerint „ha nem iparkodunk, hogy az időt hasznosan töltsük, dicsőség nélkül, barmok gyanánt fogunk az életből kimúlni.” A két lap minden írása, minden alkotása ilyenformán felbecsülhetetlen értékű. Tisztelet az érdekes alkotóknak! Dicsőség a magyar nyelvet, irodalmat, művészetet, a magyar művelődést hazafias meggyőződésből művelőknek!

Akárki, aki a saját eszére bizza magát, az emberiség történetét pásztázva könnyen rájön arra, hogy generációk mutatós eszmék varázsában élték bódult életüket. Minden időkből a teljes szabadság csalétkét lobogtatták szemünk előtt, akik hatalomra törtek. Birtokolva azt, rendre háttal fordítottak zengzetesen hirdetett eszméiknek, és szemfényvesztő hazugságuk garmadájával takartan parancsuralmat hoztak létre a maguk hasznára. Ma még többet akarnak. Rejtekezve, az állatfajtákat keresztezők mintájára népeket, szokásokat, vallásokat kotyvasztának össze az áhított rabszolgalelkű, gombnyomásra gépként működő embertípus sietős kialakításának céljával. A liberalizmus eszméje ernyőjének árnyékába húzódó kisebbséget avatnának felsőbbrendűvé, a demokratizmus emberségét feledtetve. De mindenkor kiderült a turpisság, a tömegek fellábadtak, az akarnokoknak menekülniük kellett.

Jelenleg a pénz diktátorsága alatt nyögünk. Van ugyan mit ennünk, és zsibbad az agyunk az atomizálódás világába terelt nyáj tagjaként, az európai jólét langyos melegében alig észrevehetően rádiózzuk ki életünkben a hazaszeretetet, a családközpontúságot, a közösségi élet és az emberszeretetre épülő vallásosság szokásait, elbam-

bulunk a csakis magunkra figyelésben, a nyájban elszürkülésben, amely a nagy testvér uralkodásának záloga. Világméretű változások szakadékaian szélén állunk. És az eszméletlenség jelen van mindennapi életünkben, mohóság kaszál barátságaink egykor zöldellő mezején. A közösség pénzét elherdálók mesterségesen dagasztott, hazafias szolgálatot mutató paravánja mögött a „kaparj kurta, neked is lesz!” gyakorlata buzog. Tapasztaltuk ezt folyóiratunk megjelenésének évtizedeiben is. És elment a kedvünk a szélmalomharctól. Régi mondást parafrázálva mondjuk keserűen: az is bolond, aki önkéntes szolgálatra adja idejét. Költőnek is le kell tennie a lantot. S miközben napjainkat morzsolgatjuk életünk titkatos hosszúságú ösvényén, bizunk abban, hogy az utánunk következő nemzedék a liberalizmustól még fertőzetlen tagjai sorában akadnak olyanok, akik munkánkból, de fiasaikból is merítenek a jobb folytatáshoz elegendő tanulságot és reményt. Mégpedig abból a reményhalmazból építenek új életet, amely hitünk szerint, talán soha meg nem halhat.

A szerkesztő

